

OPÁLÓS ALAPVETÉS

Opálos Rend – Lét, létezés, élet

Nagyboldogasszony-Anyánk óvó, ölelő, áldó palástja borul reánk, és mi minden erőnkkel óvjuk Őt.

A nyolcágú csillaggal – az életadó, a vezérlő, a forráshoz visszavezető égi erő jelképével. Ha a fekvő holdsarló fölött tündököl, Nagyboldogasszony-Anyánk szólít a vártára. Ő ad szeretet szeretetért, hitet hitért, energiát energiáért, erőt erőért, támogatást támogatásért, védelmet védelemért. Mert adj és adatik.

Létünk, létezésünk, élet-erőnk biztosítéka hitünk és nem dolgunk, hogy meggyőződésünk másokra való ráerőltetésével oszlassuk el a hitetlenek kétkedéseit.

Kövesd a Világtörvény ígét, a Létet mozgató Örök Igazságot és légy tisztelettel irántunk. Vagy kérd elnézésünket és tisztulj szemlesütve.

Nagyboldogasszony-Anyánk nevében.

A Rend

A lélek legyen nemes, olyan, amelyik nemesíti, jobbá, szebbé, teljesebbé teszi önnön mag(j)át, így a létet, az életet, s annak keretét, a Földet – mindenki számára.

A nemesopál a fényt színeire bontja, és a világot színekkel teli pompázatos valósággá formálja. A nemesopál lehet fehér vagy fekete színű, miként a holló is az. Mikor a holló leereszkedik a létbe, csőrében hozva a fénymagot, fényesen fekete, de mikor visszatér felfelé, már fehér, tiszta, mint a hó, s könnyű, mint a tollpihe. A fényt szétszította, majd újra egyesítette, ismét teljessé tette.

Harmónia, egyensúly, megbékélés.

Az isteni minőségű Magyar Szent Koronán látható gyógyító és harcos szentek rendeltetése útmutatóként szolgál. A Magyar Szent Koronán, a homlokpánton levő, a tűz-elemet, és a belső látást reprezentáló mágikus figyelemhordozó drágakövet fogja közre Mihály és Gábor. Mihály itt a harcos szentek heroikus magatartásformájának a hordozója, vagyis a szellemet elhomályosítani, a fényt kioltani igyekvő sötétség kontemplatív szinten történő legyőzője. Mihály a már bekövetkezett, a Gábor által hozott örömhír ellenére bekövetkező bajt orvosolja, a létrejött rosszat változtatja vissza jóvá. Kezében tartja a sötétséget metsző kardot és a lelkeket megmérő igazság mérlegét.

O P Á L O S R E N D - egyensúly fenntartása, kiegyenlítés, békés, harmonikus létezés - hogy a tiszta lét folyama áradjon.

A Szellemi Útmutató

Mondhatnánk, hogy nem egyszerű valamit létrehozni. De azt is mondhatnánk, hogy mégiscsak az, csak tudni kell mit, mikor, hogyan. A döntés, az indítás, a formálás mindenesetre munkálkodást igényel. Rendet formálni, tehát valódi, működő Rendet a létrehívás után formába önteni és működtetni embert próbáló feladat.

Az ideából, ha úgy tetszik az ősképből kézzel is fogható rendet kell alkotni. Gyümölcsöző tevékenység ez, tehát mindenképpen eredményre vezet, de lehet a folyamat hosszú. Eltarthat egy darabig, amíg a magból, próbatételek során át, termő, életet teremtő, formáló Rend lesz. A minta, ahonnan ered, a Forrás maga, és ez az Univerzális törvények, a Mindenséget működtető irányelvek alapján és mentén áll, illetve bontakozik ki. Isten nevében.

Az állhatatosság, a kitartás visz előre, bármily nagy is a (külső-belső) ellen nyomása. Olyan ez, mint a fény születése, a holló által hozott fénymag megjelenése a fizikai közegben, az évkör december 21-i fordulópontján. Sűrű, sötétnek tűnik a közeg, merev, rideg, hideg a tájék, amelyben a magnak helyt kell állnia itt a Földön.

De az Ég erejét hozza, a Mindenség rezdül általa, így a Forrásból táplálkozó erő és energia folyását nincs mi megakassza. A Rendbe rendeződést a nehézség megedzi, az esetleges gondok nem lehúzzák, hanem méginkább kitartóvá teszik, mert isteni áldás van rajta, az ősök ereje, s Nagyboldogasszony-Anyánk segítő keze támogatja. Az ősi úton, rendíthetetlen hittel, akarattal, az elpusztíthatatlan hagyomány követésével.

Úgy tűnhet, hogy számos szál, az Őzséb látomásában szereplő lángocskák egymástól külön állóan léteznek. És igen, a szőttes akkor lesz teljes, ha egybefonjuk a szálait, a tűz akkor lesz lángoló fénycsóvává, ha az apró lángok összeérnek. A sok-sok látszólag elkülönült rész-egységnek össze kell gyűlnie, egységgé, eggyé, Rendé kell lennie. Apró lépésekkel, könnyed ritmussal, a kicsivel kezdve, mert egy apró mozdulat, lökés óriási kifutással bír, hiszen a folyam, majd a tenger is egy piciny forrással, az út pedig az első lépéssel kezdődik.

Teremteni valójában ott lehet, ahol még nincs semmi megnyilvánulva, ami még túlnanban van a fizikai világból szemlélve. Onnan jön a holló a Forrásban megmerítkező fénymaggal. Ott van a semmi,

de egyben a Minden, az ahonnan minden ered. A tiszta lélekkel elmondott imáink ott találnak meghallgatásra, s ott indítható könnyed mozdulattal útjára az, ami azután formát ölt magára az innenben. Állhatatosság, szilárd hit és erő ahhoz kell, hogy a Rend embere megértse, majd cselekvően megélje ezt az onnan, a túlnanról eredő teremtető erőt, s itt az innenső anyagi világban tükrözze az isteni Rendet.

A Rend, mindenféle értelemben véve, csakis innen közelíthető meg. Ez a bölcsesség mutatja meg, hogy a nehézség nem kívül van, az esetleges összevisszaság nem külsőség és így a harmónia, az igazi Rend alapján belülről fakad, belül, lélekben kell először megteremteni. Amit aztán a Rend-tag önnön-magjában, a szellemi térben-időben létre hívott, az létre is jön, megszületik evilágra, a túlnanról átkerül az innenbe, s az itteni tevékenykedéssel megtámogatva formába is rendeződik.

Saját(os) erő ez. Ahogy az energia mozdul, majd áramlik a lét központi oszlopán, a Világfán, a gerincen fel s alá, úgy rendeződik isteni Rend-Szer-be a Mindenség, s azon belül a földi élet is, egyszer, majd azután kétszer-születettként. Saját(os) energia ez, hiszen nem akar, nem törtet, nem kényszerít, hanem önnön alapállapotából adódóan áramlik, önmaga jellemző természete szerint alakul. Bízva Isten akaratában.

A fizikai világban ekkortól már olyan (próba)tétel következik, amely a Rend és annak tagjai erejéhez mérten jelentkezik. Múltbeli, mostani, illetve az időtlenségből hozott feladatok sora ez. De minél tisztább a lélek, minél emelkedettebb a tudat, annál fénylőbb lesz a megnyilvánulás, mert bármimű is a feladat, annak megoldása csakis a legtisztább Forrásból táplálkozhat. Mert mikoron önmagát rendezte, saját középpontjába, s egyben az Univerzális lét centrumába ért, Rendbe került, akkor az isteni Rendből született rendezettséget hozza el és éli meg itt a Földön.

S az örvénylőben mozdíthatatlan tengely lesz, nyugodt, reményt adó centrum. Éltető tábortűz, ami köré mindig oda lehet gyűlni, kipihenni a fáradalmakat, új erőt meríteni és menni újra tovább és tovább. A holló szárnyán szárnyalva, kétszerszületettként, fehérbarátként.

Úgy tűnik, mintha egy új Rend jelent volna meg a fizikai közegben, annak is azon magyar részegységén, ahol magyarul rezdül a Mindenség. Mégsem új, hiszen az Univerzális Rend mindig is létezett, legfeljebb a Földön nem látszódott, mert visszavonult innen, túlnanra, s újra és újra meg kell

jeleníteni itt. A gyökerek mindig a Forrásból táplálkoznak, s az igazi otthon az Égi, amelyet itt a Földön is meg kell élni.

A Rend szüntelenül aktív, tagjai folyamatosan tevékenykednek dimenziókon innen és túl. A Rend éli az Egy Univerzális Isteni Igazságot, ez alapján teremti a Valóságot, formálja az önnön belső és egyben annak kivetüléseként a közösség időben-térben megmutatkozó anyagiasult Világát. Szellemi, lelki és fizikai szinten is teret nyit, lehetőséget biztosít, hogy a csodát termő energia szabadon áramolhasson a Földön. Rezdül belül és kívül, egybeforrasztva a belsőt a külsővel, a fentit a lentivel.

A Rend alapja és ereje a hit és a tudás, amely a Végtelen Forrásból ered és ölt testet a létben, a létezésben, az élőben, az élők által, az élőknek. Bátran, félelem és fenntartások nélkül néz szembe a feladatok adta kihívásokkal. Tiszta lélekkel, rendíthetetlen szeretetteljes szívvel, nyílt elmével felvértezve áll helyt a vártán.

Az alapvetés, az iránymutatás, a szándék, a belső mozgatórugó maga az, ami meghatározza cselekedetei milyenségét, minőségét. Ha fejet hajt az Egy Univerzális Isteni Igazság, Rend előtt és életét annak földi megvalósításának szenteli, tettei a felébredést, az Égi Rend földi megformálását szolgálja.

A Rend tagjának lenni érdem, de abban az értelemben, hogy nem az első, hanem a második születéssel válik érdemessé valaki rá. Érdemessé válik, kiérdemli, mert életvitelével kétszer-született lett, s életét ezután, szolgálatként, az Égi Univerzális Rend-nek szenteli. És tehetős is lesz, mert megvan a lehetősége (ami egyben feladata is) arra, hogy tegyen, másokért, a Földért, a Világért.

A Rendbe tartozónak alapfeladata a Rend fenntartása, s ha szükséges, akkor annak helyreállítása. Ez is elsősorban belső munka, de ennek is van külső kivetülése. Először tehát mindig az ember lelkében, belül dúló felfordulást kell megszüntetni, ám előfordul olyan eset is, amikor a külvilágban kell a rendet megzavarók ellen fellépni. A külső rendrakásnak is az a célja, hogy a harmónia helyreálljon, s az ezt megtörők visszavezetessenek a (közösségi) rendbe. Ez az Univerzum működése, ez Isten Rendje.

A küzdelem tehát, amellet, hogy van külső megnyilvánulási formája is, mindig szimbolikus elsősorban, s az önmagunkban dúló belső ellenség ellen kell felvenni a harcot. Ezek azok a lelki diszharmóniák, amelyek az Univerzális Renddel, a Mindenséget működtető Törvényszerűségekkel szemben állnak, és megbontják az egységet. Ez tükröződik kívül.

Ebből adódóan ez a harc egy az Univerzális Igazsággal is, mert célja annak szolgálata, az annak való megfelelés. Ezért lép fel mindig a belső és a külső ellennel szemben is, és ezért törekszik mindig a harmónia, az egyensúly, a békeesség (belül, kívül való) fenntartására, avagy helyreállítására. Ezt pedig csakis úgy lehet elérni, hogy megfelel Isten akaratának. Mert ez az Univerzum (Isten) Rendje.

A Rendtag így leginkább kontemplatív szinten győzi le az ellenséget, de ha kell fegyvert fog a külvilágban is. Szelídek és jámborak, békések és nyugodtak, kegyesek és nagylelkűek, de ha kell küzdők és vitézek, hajlíthatatlanok és tántoríthatatlanok, szilárdak és rendíthetetlenek, akár kérlelhetetlen hadfiak. Barátok, de egyben Harcosok is, egyesítve a két magatartásformát, a két életmódot.

A Lényegi Önvaló

„Mikoron a pálos atya romlatlan testét tartó sír felett két szép, pálma nagyságú virág nőtt, a vikárius eltaposta azokat, nehogy valaki, a szent érdeméből, hiú dicsőségre tegyen szert.”

Tedd le a fegyvert (ne harcolj, ne küzdj állandóan, ne akarj görcsösen), tedd le a rangot, a címet, a pozíciót, s tiéd lesz minden. Tedd le a mindent, s a Mindenséget kapod cserébe, a végtelen nyílik meg előtted.

Légy olyan mint a Nap, mely ön-mag-(j)ától süt, nem kér, kérdez, nem erőlködik, nem erőltet, csak ad, mert van mit adnia kifogyhatatlanul. Légy olyan mint a Hold, a csillagok, melyek (éjszaka is) segítenek, fénylenek, s mutatnak utat, nehogy eltévedj, s teszik ezt önnön-mag-(j)ukból fakadóan, természetesen. Légy olyan mint a mező, mely százszor és százszor szép virágokkal pompázik néked, ezernyi termést terem és nem igényel érte semmit, mert ez önnön-mag-(j)ából eredő valója. Légy olyan mint a szél, a hegyek, a víz, a tó tükre, a levegő, a ... , csak légy, létezz a létben mindenféle (el)várás nélkül, s add magad, fénymag-od, az abból szárba, virágba, termésbe forduló lényeged, önnön valód. Csak állj a szabadban, szabadon, állj egy fa alatt, állj s a Nap süsse orcádat, az eső, a szél simogasson.

Légy egy a végtelennel, s a végtelen fog benned, veled, általad mozdulni, rezdülni, s együtt fogsz rezegni,érés és (el)várás nélkül, a Mindenséggel, hiszen te magad is az leszel. Te leszel ön-mag-od, te leszel a forrás, az erő, az energia, a fény, a végtelen EGY. (Minden egyéb csupán a hiúság vására.)

Mikoron egy ember megszületik, megszületik egy teljes Univerzum, galaxisokkal, milliárdnyi csillaggal, naprendszerrel, bolygókkal, megszámlálhatatlan létezővel benne s rajta, vele, s általa. Mikoron egy ember meghal, meghal egy teljes Univerzum, galaxisokkal, milliárdnyi csillaggal, naprendszerrel, bolygókkal, megszámlálhatatlan létezővel benne s rajta, vele, s általa.

Egy marék földben tulajdonképpen ugyanannyi élet van mint a Földön, s a mellette lévő marék föld az ágyásból is egy Föld vagy bolygó, s az ágyás egy Naprendszer. Az ágyások egymás mellett a kert sarkában egy galaxist adnak ki, s a kert maga egy univerzum.

S így tovább kifelé és befelé. Mert lehet, s a tétel úgy is igaz, hogy az ember egy teljes Univerzum, de akár azt is mondhatjuk, hogy egy Naprendszer, s a sok-sok ember (Naprendszer) összessége egy galaxis. Mert minden mindenben, minden egyben.

Mikor a lét(ezés) ciklusairól beszélünk, ne feledjük, hogy mind-egy, hogy egy év, egy nap, de akár egy pillanat (avagy az időtlenség) a mérték-egy-ség. S az is mind-egy, hogy mikroszkópikus nagyságról, vagy egy egész világegyetemről beszélünk, hiszen egy atomban is egy világegyetem van, s egy világegyetem sem nagyobb mint amit egy mikroszkóp alatt látunk. Mindegy, mert mind-egy, s így teljesen mindegy, hogy mekkora a mérícskélő eszközünk, mindig ugyanarról beszélünk. Csak az elménk tesz különbséget közöttük. Egyik sem több vagy kevesebb, hanem mind ugyanaz az egy-ség, mind EGY. És így léssen a Világegyetem, vagyis a VILÁG EGY ATOM.

Lényünk egésze bírja az isteni eredetét, az éberségét, a szikrát. Ez a PLS, a belső világosságunk, az isteni valóságunk, szakrális, megszentelt lényünk. Ez az isteni öntudat, az a tudatosságunk, az a szikra, amelyiknek tényleges kapcsolata van a forrással, az eredettel, s segít eligazodni a tapasztalásokban, a feladatokban, az életben. A PLS az a bizonyos rég elhagyott, de a fehér csuhás által újra megtalált égi út. Ezáltal az, aki bár ember a fizikai létben, mégis emlékszik isteni eredetére, s tudja, bírja, éli is azt. A fehérbarát, a(z o)pálos, mert kétszer született ő.

Ha az idő folyamában és a fizikai térben a fehérbarátság, a pálosság jelenlétét vizsgáljuk, azt mondhatjuk, hogy a fehérbarát, a pálos olyan valaki, aki a 'P A L o S' minőség szerint él. Pálos tehát az, aki olyan, mint a nevezett betűk által megmutatott minőség, vagyis ő pálos (a szó magyarázatánál az „os” végződés azt is jelzi, hogy valaki „olyan mint”). Ősi magyar rovásbetűink is megmutatják, hogy mit is jelent pálosnak, PAL-os-nak lenni (PLS, de bővebben PALS).

Pihe könnyű, felemelő, szabadon szárnyaló illetve befedő, ápoló. Anya, áldott állapot, a szülő, az életet adó, illetve áldást adó, áldással bíró anya, nő (teremtett világ, természet, Föld-anyja). Lélek, ami éltető és adó, valamint ami körülvesz és véd. Sáv, az „olyan, mint” azt is jelzi, hogy összekötő Ég és Föld, az isteni és az emberi, a belső és a külső között.

A pálos, a fehérbarát tehát mindig pihekönnyű lélekkel öleli körül az anyát, a nőt, a Földet. Körülöleli, védi, óvja, őrzi, támogatja, segíti kibontakozni a női minőséget. Tisztán, pihekönnyű lélekkel, emberként az isteni tudatossággal.

A PLS a tudatosság forrása, az isteni önvalónk, az eredet, az a bizonyos rég elhagyott, de a fehéracsuhás által újra megtalált égi út. Az út egyszerre belső és külső, rejteki és evilági. A szimbolikában megjelenő holló és oroszlán táplálják a lelket, s táplálják a fizikai testet is és segítenek eligazodni mind a belső, mind a külső világban.

Az Opálos Rende fehérbarátsága élő, lélegző (lélek-ző), olyan, mint egy szőttes, ahol a részvevők (Özséb látomásának lángocskái) egy-egy szálát alkotják a szövődéknek. Jelen lehet az élet minden pontján, vagyis műveli, szépíti a földet, de tanácsot is ad a szakrális irányítónak, ha kell. Elvonul, meditál, de egyben harcos is, ha úgy hozza a sors. A tevékenységi kör, miként az egyén is, egyedi, személyre szabott, vagyis mindenki maga választhatja meg, és töltheti fel tartalommal az elhívásának leginkább megfelelő szerepkört.

Az Opálos Rende nem valami új, hanem az örök időktől létező fehérbarátság, pálosság ismételt megtestesülése a fizikai közegben. A fehérbarát, pálos gondolkör, lét pedig létezik mióta világ a világ. Létéből adódóan azon fáradozik, hogy a létet, az életet, és annak keretét a Földet megtartsa abban az isteni állapotban, amiben teremtetett. Ereje, energiája természetes - magából a létből, a forrásból ered, abból származik, annak része, azt erősíti, vele, s általa él. Ősi, magyar hagyományok, égi-földanyai/szakrális energia szellemben, lélekben, testben.

Az Opálos Rende alapfeladata a földi világban is megmutatkozó égi, isteni energia megóvása a jelen, s jövő számára. Ezt a varázserőt megőrzi, megerősíti, táplálja, s segítségével ébren/éberen tartja a létet, fenntartja az életet olyannak, amilyennek lennie kell. S ha úgy adódik, ápolja, gyógyítja környezetét, az ott élőket, magát a Földet. A Rende elhívásának lényege tehát az, hogy a jóságos isteni teremtető varázs-erőt megvédje, továbbvigye, s hozzájáruljon annak kiteljesedéséhez, szétáramlásához.

A szakrális élő rendszer, s az abban létezők számára nincs szükség semmiféle formalitásra. Létük, tudásuk nem függ semmilyen hivatalos rendtől. Együtt-működésük, bár Rende-ben van, mégis leginkább egy laza szövetségnek tekinthető, amely mindig együtt mozdul, ha annak ideje, s szüksége

van. Nem lételeme a formális szervezetbe tömörülés, csupán egy segítséget nyújtó élő, lélegző szövetség, ahol annak részesei tanítást, s példát is adva segítik egymást, s másokat is, az úton. Sajátosságát pont az adja, hogy nem merev, nincs bekeretezve, hanem él, lélegzik, mozog.

Miként a Magyar Lét, Élet.

Formálódik az ősök útja – újra

A Holló és a Turul ismét együtt szárnyal. Magor és Hunor vált a vállnak vetve áll a vártán. A tudó és a vitéz egymást erősíti. Az opálos rend és a turul nemzetség ugyanazt az ösvényt járja. A szellemi forrás a lelki felvállaláson keresztül újra jelen van a fizikai valóságban.

A jelen-lét nem merev, nem zárt. Éppen ellenkezőleg, él lüktet, alakul, árad, mert bírja a föld stabilitását, a tűz lobogását, a levegő fúvását és a víz áramlását. Vele, benne, s általa létezik az Ég és a Föld, az Isteni és az Emberi, az ősi és a jelen, hogy igaz magyarrá formálódjon az eljövendő.

Olyan ez, mint a vízbe dobott kő által keltett hullámok sora, a koncentrikus körökbe rendeződött lényegi teremtmény erő. S olyan ez, mint a hagyma rétegei, ahol egymásba ágyazva, egymást kiegészítve, segítve és éltetve kapcsolódnak össze a különböző rétegek. Mindegyiknek megvan a maga helye, a maga szerepe, funkciója, így mindenki megtalálhatja a lelki indíttatása által vállalt helyet, szerepet, funkciót. S ott, ahol van, ahová rendelte a sors és a saját szabad döntése, a tőle telhető legjobb módon oldja meg feladatát.

A Nemzetség és a Rend az ősi szentségbe beágyazottan teremti a magyar valóságot. Az Égi támogatással megélt tudatosság formálja létét, s ezáltal teszi az életet egy csodává. A Holló mindig elhozza fénymagot, majd a Turul alakítja, őrzi és védi a Mindenséget, s azon belül a Földet is. A fénymagból kibontakozó lét és valóság szó szerint begyűrűzik a mindennapokba, s lelkünk rezdülése által érzünk hívást a forrás és forma adta feladathoz.

A Nemzetség és a Rend tovább alakul, a gyönyörű Világ s Virág tovább bomlik és megjelennek olyan részei is, amit lehet tovább formálni, szépíteni, még jobbá tenni. Mint mikor a természetben is elindul valami a magból, gyökeret ereszt, törzset, majd ágakat növeszt, amelyeken - ha jól működik - csodás termés érhet. A formálódás a hármasság elvét követi és fentről lefelé, illetve a magból kifelé bomlik ki. A szakrális rendet adja vissza, vagyis a makro- és a mikrokozmosz egységében, ahogy az Égben úgy a Földön is.

A hármasságban van egy támogató, karitatív ág, ahol a hangsúly a segítesen van, az elköteleződésen mások megsegítésére, istápolására (ők a lelket, testet *gyógyítók*). Miként a Magyar Szent Koronán is látható képi szimbolikába öntött gyógyító szentek. Van egy vitéz ága, ahol a tagok akár az életüket is

felteszik a nemzet és a haza szolgálatára (ők a *rendtartók*, a *bajvívók*). Miként Szent Koronánkon a harcos szentek, akik nem támadólag lépnek fel, hanem a világban megbomlott rendet állítják helyre, a kisiklott harmóniát teszik újra élhetővé. S van egy megtartó ága, amelyik úgy szolgálja a köz javát, hogy megőrzi a forrásból eredő eredendőt, és egyben kép-viseli is azt (ők az *őrzők*). A Szent Korona jelképrendszerében a közösséget átfogó, szer-elemmel szervező energia ez.

Mindennek a Holló és a Turul közös röpte az eredője. Miként Özséb látomásában. A kis lángocskák, ha valóban azok amik, megérzik a hívást, és elindulnak egymás felé. Önmagukat nem felejtve, létüket nem feladván, teljes egészüként, a saját hozzáadott értékükkel tudják még teljesebbé tenni a közösséget. S akkor valóban olyan tűzfolyam áll össze, mit Özséb látott, s olyan vízfolyam árad, amely eMeSe nyoszolyájáról eredt ismét útnak azt megelőzően.

Az Univerzum Rendje mindig helyre teszi a kilengéseket. A kérdés az, hogy mi mit szeretnénk, és mit teszünk érte, a tőlünk telhető legnagyobb elszántsággal és erővel. Az *Őrzők*, a *Rendtartók-Bajvívók*, és a *Gyógyítók*, a létezők mellett, az élőket segítve állnak helyt, ha kell avatkoznak be, és védik meg a magyar nemzetet, az egyszerű embereket. Magasan szárnyal Nagyboldogasszony-Anyánk Hollója és Öreg Östen Turulja. Rezdül egyet a lét, döndül egyet az Ég, és a Rend meg a Nemzetség valóban mozdul. A Holló és a Turul, mint az Égi, Univerzális törvényszerűségek és rend-szerük képviselői, a Holló és a Turul Rendjének Tagjai, magyarként állnak a vártán. Nyergel az ősi erő, a remény él. Van-e ki kész vált a válnak vetve ugyanerre?

Nagyboldogasszony-Anyánk és Öreg Östen vezéreljen utunkon tovább.

Melléklet

Holló – Fénymag - OpálosRend

A Létező igazgató rend-szere fehérbarátainak, illetve magának a fizikai közegben testet öltő Rendnek mindig is kiemelt szimbólum, szimbóluma volt a Holló. Abból adódóan, hogy a Létezőt, a Mindenséget, Evilágot értőkről van itt szó, ez a jelképiség a világ más tájain is megjelenik, ott, ahol szintén értik az élet lényegét, tértől és időtől függetlenül. Nagy mélységekben, magasságokban járunk, körbepölygünk a Világot, a Valóságot, s mindent mi teremtetett. Sőt azon is túlszárnyalhatunk, mert a Forrás, miként ősi bölcséletet hordozó magyar népmeséinkben, az Üveghegyen túl, avagy az Égig Éró Paszulyt megmászva ered. A távol-keleti bölcsélet Világhegye is erről beszél.

A fénymag eljő ebbe a téridő közegbe, mert a fekete holló elhozza ide. Szemmel is látható ez a fehérbarátság hollójának csőrében. Azután a holló itt válik fehérre, fehérre váltja a világot, s körbezárva a fekete magot, visszaviszi azt az égbe. Ez a jelképiség jelenik meg egyébként a Jin-Jang ábrában is, ahol a lefelé ereszkedő fekete mezőben fehér, míg a felfelé ívelő fehérben fekete a kör. A magban benne foglaltatik minden, a Mindenség maga, hiszen bár aprónak tűnik a fa magja, de tartalmazza a teljes (Élet)fát egészében, s rámutat a természetben is megnyilvánuló élet körforgására.

A holló a lélek táplálékát hozza el. A fénymag táplálja a lelket, segíti eligazodni az embert a világban. A fénymag maga az öröklét, az örök élet, a mindenben túlmutató (lehetősége). A hellén mitológia is utal arra, hogy a holló az élet vizét hozza el a serlegbe, vagy a serlegből, s ez még az égbolton is látható, ha tiszta éjszakán felnézünk a csillagokra.

A holló ezen dimenzió, téridő létsík, illetve az itt létezők, élők átváltozását, s egyben felemelkedését, fényre válását segíti elő. Ennek előfeltétele a „halál”, ami nem a teljes megsemmisülés, hanem egy

új, magasabb lét(forma), élet kiindulópontja. Ezért fekete a holló, ezért a halál is, de nem a végleges elmúlás, hanem az átváltozás értelmében.

Az evilágra jövés és az innen való távozás, a születés és a halál misztériuma ez. Az örök megújulás, maga az újjászületés - a fénymaggal, a számtalan hagyományban lélekvivő, lélekkísérő fény madarával. Aki először még fekete, de fehérre válik. Ritka mint a fehér holló, de az ösvény is keskeny, miként a keleti bölcsélet is mondja, és Jézus is utal rá, mikoron a tű fokát említi. Nem véletlenül van egyébként a kisévkörben a feltámadás ott, ahol, hiszen a Kos téridő közege pont arról mesél, hogy az új kezdet akkor az igazi, ha az egy magasabb lét, teljesebb élet felé indul el.

A holló a Forrástól érkezik, bejárja a Mindenséget, utazik az Univerzum(ok) végtelenében. Tudása ezáltal átfogó és alapvető, e fizikai világon messze túlmutató, mondhatnánk akár azt is, hogy természetfeletti. A holló hírnök, a szabadon szárnyaló lélek szimbóluma, aki Ég és Föld, avagy a különböző világok, dimenziók között mozog, közvetít. Küldött, információt, hírt, üzenetet, lényegi mozgatórugót hoz-visz, ide-oda.

Bran előrelátó, profetikus képességgel megáldott hollója is ilyen. Utnapistim is fehér hollót küldött ki a bárkából a sumer vízözön legendában, hogy földet keressen. Ahogyan a Nap(isten) legközelebbi planétája, a Merkúr bolygó, bolyongó istenség a Naprendszerben és az univerzális működést visszaadó ősi szimbólumnyelvezetekben. Ő egyébként az egyetlen istenség, aki bárhová, bármerre járhat, kelhet, s még az alvilágba is nem csak bemehet, de szabadon ki is jöhet onnan. Avagy nevezhető még úgy is, hogy Hermész (Triszmegisztosz). S itt, az egyiptomi Thotnál is látszik, ismét a bölcsélet, a kiemelkedő, hermetikus létformáló erő kerül elénk, mely bírja a tudás teljes tárházát. Odin hollói, az emlékezet és a gondolat madarai is jönnek-mennek, hoznak-visznek.

A világbejáró és világlátó képességük, az emlékezet, vagyis a Forrás, a hagyomány, az alapok megléte és ezek tudatos, emelkedett gondolkodással való használata fenntartja a szabad áramlást. A holló átjár az egyik világból a másikba, illetve lehetővé teszi az átjárást, hiszen a kapukat is nyitó kulcsot, a fénymagot hordozza. Az átjárással a holló egyben részt vállal az adott létsík, az élet keretéül szolgáló világ létrehozásában.

Földrészek (Amerika, Ázsia) egyes hagyományai is utalnak rá teremtető istenként. Mint Napmadár, a helyes út felvillantásával még útmutatóként, tanítóként, tanácsadóként szerepel a megformált világ alakításában. Az ősi (kelta, hindu, egyiptomi, kínai, sámánisztikus stb.) hagyományokban a teljes igazság jelképeként jelenik meg, a bölcsesség, a tudás szent állata. Van hol az étel avagy az élet szimbóluma, van ahol az erőé. Napmadárként, a Napisten madaraként fontos a beavatási rítusokban, vezérlő, vezető, segítő, átlendítő funkciója kiemelkedő. Akár mint isten megszemélyesítője is megjelenhet, sőt egyes istenek, hősök (Odin, Arthur) hollóvá is képesek válni.

A hozzá kötött alakváltás misztikus képessége a változás szimbóluma. A (meg)változás, megváltás jelképeződik a holló tollazatának színeváltozásban is, mikoron a fekete kifehéredik, a sötét fénné alakul át. S a feketeként érkező, kiteljesedett életet élve immáron fehér hollóként reppen vissza oda honnan jött. Vissza, eredendő ott-honába.

A mag ön-mag-ában azonban nem elég, abból életnek kell szökkennie, s az életnek meg kell állnia helyét, be kell töltenie elhívását abban a környezetben ahol létezik. A fénymag eljő ide, ebbe a téridő közegbe, fizikai valóságba, mert a fekete holló elhozza csőrében, de aztán itt kell fehérre válni, váltani a világot, s körbezárni a sötétet. Mint az a fehérbarátoknál tudható.

De lássuk Jézus magvető példáját, a Föld életterét, mert a Nap csupán ebben a zárt, kiegyensúlyozott rendszerben ölel, s hiába vagy ha az űr hideg sötétje öl el. Lássuk a várost, vagy az őserdőt, tengerfenekét, vagy az emberi test alkotó elemeit, betegségeit stb. Mert lehet a mag bármilyen erős, egészséges, a körülállások, illetve azok hajtóereje meghatározhatják létét, jövőjét. S bizony elfojthatják, megölhetik, átalakíthatják, s fény helyett sötétté is lehet válni meg el is lehet ugye pusztulni. Van-e a (fény)magnak elég ereje, hogy életben maradjon, s meg, illetve átváltsa a világot önmaga által, önmaga létével példát mutatva, hogy valóban világosság legyen a világban?

A Jin-Jang ábra rámutat arra, hogy mozgás, az eredeti állapotból való kimozdulás történt. Létre jött valami és a történet itt folytatódik. A fekete holló lefelé jön, ide ebbe a tér-idő közegbe, s ide hozza le, be a fénymagot, hogy az itt szökkenjen szárba. Ebbe a teremtet (világ)ba beérkezik a fénymag, és az a feladat, hogy segítsük a fénymagot kiteljesedni, vagyis mi magunk kifényesedjünk. S a végén a teljesen fehér (lélek) viszi vissza a magot, mint az látszik a felfelé mutató, fehér körülállásban lévő fekete középpontos Jin-Jang részben.

Átváltozás történt bennünk, velünk, általunk. A feketéből fehér lett, a fehérből fekete, s a fehér visszaviszi a fekete magot (a körforgásba), hogy az megmerítkezve odafent, újfent lejjön, ismételt elvégezni a transzformációt.

Ritka mint a fehér holló, Mégis az a lényeg, hogy a fény(mag) kiteljesedjen, mert van olyan ereje, hogy kifehéricsen mindent, elsősorban, s legelőször is belül, majdan, saját mutatott példája által, kívül. Ritka, bár igazából nem kéne annak lennie, hiszen ez a feladat itt.

Feladatunk az, hogy a fénymagot kiterjesszük, a fizikai világban létezésünket fehérré, tisztává, fényessé tegyük, s a magot visszavigyük, hogy újra, egy új körben ismételten megtörténhessen mindez. Hiszen mikoron legkomorabb a világ, akkor lép be ismételten az isteni, a Világegyetemet működtető Világ Világossága az anyagba, december 21-én a földi kisévkör szerint. S akkor tényleg a Teljesség lép be, s ölt alakot újra és újra, hogy még szebbé legyen a létezés. Ezért is röptetettek eleink ekkor, karácsonykor, kerecseny-sólymot, lényegében Turult; hogy a Turul és a Holló együtt szárnyalhasson. Figyelni arra kell, hogy a környezet sötétje ne írja felül, a csak fizikai közegre koncentráló uralkodó ne ölje meg a kisdedet, Jézust, a tél hidege ne fagyassza meg magot, mert akkor bizony megeszi a fene, miként a rákos sejt is elburjánzik, s elbukunk a fizikai létezésben.

Ezért is veszik körül, óvják a fehérbarátok a magot, a magot hordozót, a női minőséget, a nőt, a szülőt, az anyát. Mutatja ezt a PAL is, ahol a 'Pihe' könnyű 'Lélek' öleli, óvja az 'Anyá' energiát. S ezért a csőrében fénymagot hozó fekete holló a Rend, nemcsak jelölő, de egyben feladat-orientált hírnöke. Így lészen kétszerszületett, fehér(barát).

